

Era un que foi á misa, dous, foron dous á misa. E entonces claro, dispensando, a un que lle chamaban Santos. Foi dispensando:

- Ti sabes o que é caghar? Non é así.
- Sí, sí.
- Que Dios nolo perdone.
- No, son cousas ...
- Bueno, son cousas de todos.

Entonces taba él e o outro cando iban a decir “Santos, Santos.” E tuvo que ir caghar. E vai entonces, estaba o cura.

- Santos, Santos.

E el taba.

- Santos vai fóra.

Volvía outra vez.

- Santos, Santos
- Santos vai fóra.

E logho volveu outra vez.

- Santos, Santos, Santos
- Santos vai caghar, carallo!